Що робити Галочці чорненькій, щоб їй не хотілося на уроках розмовляти з Галочкою біленькою?

Скільки разів на день їм Олена Пилипівна каже:

— Татарська й Хижнякова! Не розмовляйте!

— Ну, давай мовчати! — каже Галочка біленька, і вони починають уважно писати: "Наша кішка Мура". Уважно-уважно кожну літеру виводять, Галочка чорненька навіть язика трошки висуне.

Раптом Галочка біленька шепоче:

— А знаєш, наша кішка привела кошенят, гарненькі такі кошенятка, одно попелясте, а друге руденьке.

— А наш Джойка вчора в садку вирив яму, побачив там черв'яка і хотів його відкопати,— пошепки відповідає Галочка чорненька, і літера "а" вже вилазить у неї за лінійки.

— А в нас...— продовжує Галочка біленька.

— Татарська й Хижнякова, не розмовляйте! — знову каже Олена Пилипівна.

На другому уроці Олена Пилипівна розповідає про пташок: які відлітають, які лишаються.

— Останніми відлітають журавлі...— каже вона.

— А в мого дяді,— шепоче Галочка Хижнякова,— є живий журавель, такий кумедний, довгоногий.

— А в моєї тьоті,— не може втриматися Галочка Татарська,— є галка, жива приручена галка.

— Що ви там, цокотухи! — вже трошки сердито каже Олена Пилипівна.

— Ні, ні, ми нічого,— швидко говорить Галочка.— Галка тільки мені сказала, що в її дяді є живий журавель, а я сказала, що в моєї тьоті є жива галка.

— Ох, ви в мене дві галки,— похитала головою Олена Пилипівна.— Прямо не галки, а дві сороки! Все шу-шу-шу, шу-шу-шу.

От Галочка й задумалася. Що б їй зробити, щоб менше на уроках розмовляти?

Увечері вона підсіла до дідуся. З дідусем вона дружить, і коли що серйозне, треба обов'язково в дідуся спитати. Але зараз дідусь зайнятий. Він читає газети, а коли читає, то дуже не любить, щоб йому заважали. Все-таки Галочка питає:

— Дідусю, що б його зробити, щоб менше балакати?

А дідусь сміється й каже:

— Замочок на язичок повісити!

Галочка надула губки й відійшла, а потім уявила — так собі, як у казці: а коли справді замочок на губи — ідеш, а він теліпається. Фу, як противно! Тут якраз забігла тьотя Діда. Вона завжди як вітер і завжди на хвилинку.

— Добривечір, дорогі! Дідусю, чи є у вас чистий папір? Вовка написав обіцянку тримати всі книжки й зошити, як новенькі. Подумайте, мій нечепура Вовка — і таке обіцяє!

Схопила папір, поцілувала Галочку і втекла.

Галочка звела брівки, зовсім як дідусь, коли він говорить про щось серйозне, і подумала: "Я теж напишу сама собі обіцянку не розмовляти на уроках". Але враз брівки безнадійно опустились. Якщо Галочка біленька почне шепотіти щось цікаве, як тут їй не зашепотіти?.. Тут Галочка не витримала й вибігла в коридор до телефону:

— Це квартира Хижнякових? Покличте, будь ласка, Галочку, це я, Галочка Татарська. Галка, це ти? — закричала вона так, що з сусідніх дверей виглянула Інна Петрівна і сердито зауважила:

— Скільки разів уже казали, щоб діти не підходили до телефону!

Але Галочка заговорила швидко-швидко, міцно схопивши обома руками трубку:

— Це ти винна, що я все розмовляю! Як я? А хто про кішку почав? А хто про театр? Тепер я хотіла написати обіцянку, а ти однаково забалакаєш? Подивимося, хто перший! Що? Кажи голосніше. Разом? Ну, так ти прийди і ми вдвох напишемо! Швидше! Та ні, ще пів на восьму! Ну, так швидше, а то я сама мовчатиму!

Через десять хвилин Галочка біленька, ставши на пальчики і витягнувши руку, дзвонила тричі в квартиру Татарських, але втретє дзвоник не встиг пролунати, бо Галочка Татарська вже відчинила двері і тягла подругу в кімнату до столу.

Вони ще трошки пошушукалися, посперечалися, але дійшли згоди.

— Ти пиши, ти краще пишеш,— сказала Галочка чорненька, і Галочка біленька, почувши всю відповідальність такої справи, старанно почала виводити на білому аркуші:

"Хто кого перемовчить на всіх уроках і на читанні, тому премія, а хто перший забалакає — той програв.

Галочка Хижнякова. Галочка Татарська".

Олена Пилипівна ніяк не може зрозуміти, в чім справа,— обидві сороки мовчать на всіх уроках, як води в рот набрали.

От вона розповідає, як живе верблюд у жаркій пустині. Галочці чорненькій дуже хочеться розповісти як вона каталася на верблюді в зоопарку, але вона прикушує язичок і мовчить: "Ні, справді, було б легше, коли б якийсь замочок висів, а то — ну, сам язик балакати починає".

У вікно видно — летить літак. Галочці біленькій так хочеться розповісти, що її двоюрідний брат — льотчик. Вона зиркає на сусідку, але одвертається і мовчить. Ох, як важко мовчати! Ще на письмових уроках нічого — там пишеш і вся захоплюєшся літерами або цифрами. А от коли читання...

Дуже важко було перші дні. А далі ще важче. Нарешті, субота — і останній урок.

Це був урок краснопису.

Галя і Галя старанно виводили літери. І раптом обидві побачили у Курянчика на парті свій папірець з обіцянкою не розмовляти про свої справи на уроках. Але, крім їхньої обіцянки, на папірці тепер ще намальовано було дві дівчинки з довгими-довгими язиками і підписано було: "ДВІ СОРОКИ".

— Подивись! Подивись! — прошепотіли разом обидві Галки, подивилися одна на одну і обидві... заплакали.

— Ти перша сказала!

— Ні, ти перша!

— Це через того вредного Курянчика! — вже голосно схлипували вони.

— Дівчатка, шо з вами? — підійшла до них схвильована Олена Пилипівна.

Дівчата, перебиваючи одна одну, розповіли, в чім справа.

— Ну, заспокойтесь! — сказала Олена Пилипівна.— Я справді помітила, що ви дуже добре стали сидіти, і писати без клякс, і помилок менше робити. Ви обидві виграли,— це вже Курянчик винний, що підвів вас.

Курянчику було соромно, бо з дівчаток ніхто не сміявся, а на нього діти розсердилися.

Галочки йшли з школи дуже веселі.

— Яку ж тобі премію дати? — спитала Галочка біленька.

— Яку хочеш,— скромно відповіла Галочка чорненька.— А тобі?

— І ти — яку хочеш.

— Знаєш,— сказала Галочка чорненька,— я тобі намалюю на пам'ять квіти для твого червоного куточка. Тобі ж мої подобаються!

— А я для твого Мишки виплету таку ж шапочку, як у моєї ляльки Радусі.